

РЕШЕНИЕ

№ 54

гр. Стара Загора, 12.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и шеста
година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно гражданско
дело № 20255500500793 по описа за 2025 година

Производството е образувано по въззивна жалба от А. А. С., чрез адв. К. Д. от АК - Пазарджик, против Решение № 554/25.07.2025г., постановено по гр.д. № 2991/2024г. по описа на Районен съд – Казанлък, с което се признава за установено по отношение на А. А. С., че придобитият чрез покупко - продажба по време на брака ѝ с Т. С. Й., на името на Т. С. Й. недвижим имот, представляващ апартамент в с. Д., ***, ап.1, построен върху общински имот, представляващ УПИ IV, с площ 1900 кв.м., в кв.26 на първи етаж, със застроена площ 49.58 кв.м., състоящ се от две стаи и сервизни помещения, без посочени съседи, заедно с прилежащото му избено помещение с площ от 17.26 кв.м., както и припадащите се идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху земята, е лична собственост на Т. С. Й., придобита при липса на съвместен принос от страна на А. А. С. за придобиването.

Въззивницата А. А. С., чрез пълномощника си обжалва първоинстанционното решение, като неправилно, постановено при съществено противоречие с материално-правни разпоредби на закона. Твърди, че първоинстанционният съд не провел задълбочено изследване и не анализирал поотделно и в тяхната съвкупност представените и приети по делото писмени и гласни доказателства, нито посочил връзката и значението им за делото, като в установителната част от процесното решение практически липсвала обосновка по отношение на възприятията на съда, защо на едни

доказателства дава вяра, а други - дискредитира изцяло. Счита, че съдът дискредитирал показанията на св. Л.Й., като възприел, че между страните не съществувала уговорка да си делят по равно приходите и печалбата от търговската дейност на магазина на въззиваемия, като същевременно извел извод, че вземаните от въззивницата от магазина в натура стоки и продукти, към които били прибавени и плащаните със средства от търговската дейност консумативи, разходи, данъци и такси за имота, в който тя живяла по това време, не могли да обосноват наличие на свободни парични средства, които евентуално да бъдат предмет на влагане в средствата за закупуване на апартамента в с. Д.. Въззивницата твърди, че не ѝ било изплащано редовно месечно възнаграждение за положения от нея труд в обекта на въззиваемия, което обстоятелство оборвало изцяло тезата на съда, която изключвала приноса ѝ в придобиването на спорния имот, тъй като по делото било установено безспорно, че процесният имот бил закупен изцяло с „лични“ на въззиваемия средства. На следващо място счита, че съдът неправилно и превратно интерпретирал сочената от него съдебна практика и по-специално разрешенията, дадени в ТР № 2 от 27.12.2001 г. на ВКС по гр. д. № 2/2001 г., ОСГК. Счита, че предвид приетите по делото доказателства, първоинстанционният съд възприел неправилно релевантната фактическа обстановка по делото, като необосновано възприел за оборена презумпцията на чл.21, ал.3 от СК, като по този начин достигнал и до погрешни правни изводи, обусловили и неправилността на атакувания съдебен акт.

Моли съдът да отмени изцяло обжалваното решение, като вместо него постанови друго решение, с което да отхвърли предявения от Т. С. Й. иск като неоснователен и недоказан, както и да признае за установено, че процесният недвижим имот е в режим на СИО при обикновена съсобственост между А. А. С. и въззиваемия Т. С. Й.. Претендира разноски.

Въззиваемият Т. С. Й., чрез адв. К. Г. от АК – Стара Загора в отговора си оспорва подадената жалба като неоснователна и недоказана. Намира за неоснователни твърденията във въззивната жалба за неправилно обсъждане на доказателствата и предположенията, че въззивницата имала принос при закупуване на апартамента. Твърди, че още в исковата молба за прекратяване на брака между страните било посочено началото на фактическата раздяла между съпрузите. От доказателствата по делото се установило, че тя настъпила през 2015-2016 г., откогато двамата като съпрузи заживели разделено не само в отделни жилища, но и в отделни населени места. Нямали общо домакинство, нямали грижи един към друг, нямали общи спестявания. Твърди, че упражняваната от него търговска дейност и събиране на парични средства в търговския обект в резултат на извършени продажби на стоки представлявали оборота от търговската дейност в този обект. Тези парични средства не били спестявания. Ако търговецът имал печалба тя принадлежала на търговеца от упражняваната търговска дейност, а не се трансформирала в съпругеска имуществена общност, поради което счита, че нямало как

въззивницата да счита, че получените средства в търговския обект принадлежали и на нея.

Моли съдът да остави в сила първоинстанционното решение, а въззивната жалба - без уважение. Претендира разноски пред въззивния съд.

Въззивният съд, след като подложи на самостоятелна преценка доказателствата и обсъди становищата на страните, при съблюдаване на очертаните с въззивната жалба предели на въззивното производство, намери за установено следното:

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 21, ал. 4 ГПК - за собственост на недвижим имот придобит по време на сключен граждански брак, на основание липса на съвместен принос в придобиването.

Ищецът Т. С. Й. от с. Д., претендира да се признае за установено по отношение на ответницата А. А. С., че придобитият чрез покупко - продажба по време на брака му с ответницата, на негово име недвижим имот, представляващ апартамент в с. Д., ***, ап.1, построен върху общински имот представляващ УПИ IV-четвърти, с площ 1900 кв.м., в кв.26 на първи етаж, със застроена площ 49.58 кв.м., състоящ се от две стаи и сервизни помещения, без посочени съседи, заедно с прилежащото му избено помещение с площ от 17.26 кв.м., както и припадащите се идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху земята, е негова лична собственост, придобита по време на трайна и продължителна фактическа раздяла, установена преди прекратяването на брака му с ответницата и при липса на съвместен принос от нейна страна за придобиването на имота.

Ищецът твърди, че с ответницата сключили граждански брак на 26.05.2005 г., който бил прекратен с развод, с решение постановено на 07.08.2024 г. по гр.д. №1420/2024 г. на РС-Казанлък. По време на брака ответницата няколко пъти напускала семейното жилище, установявала се да живее на друго място, после пак се връщала в дома им. В началото на 2016г. окончателно напуснала семейното жилище и от тогава до постановяване на съдебното решение за прекратяване на брака двамата живели в условията на трайна фактическа раздяла. През тези почти осем години помежду им били преустановени всякакви физически, духовни и икономически контакти, нямали грижи един към друг нито общо домакинство. Всеки живеел в отделно жилище, на различни адреси и в различни населени места, разпореждал се с паричните си средства самостоятелно и ги насочвал за създаване на собствено благополучие и условия за живот. Бракът съществувал само формално, всякакви връзки между тях били прекъснати.

По време на фактическата раздяла, на 24.10.2019 г. закупил със свои лични парични средства апартамент № 1 в с. Д., ***, построен върху общински имот представляващ УПИ IV, с площ 1900 кв.м, в кв. 26 на първи етаж, със застроена площ 49.58 кв.м, състоящ се от две стаи и сервизни помещения, без посочени съседи, заедно с прилежащото му избено помещение с площ от 17.26 кв.м, както и с припадащите се идеални части от

общите части на сградата и от правото на строеж върху земята, за сумата 5000 лева, която платил изцяло и в брой на продавача, за което бил съставен нотариален акт №118, том V, рег. №11144, дело №769/24.10.2019 г. на нотариус Н.К., с рег. №700 район на действие РС-Казанлък. Така закупеното жилище/апартамент, било негова лична собственост. Придобитото имущество не бил резултат на съвместни усилия и принос, поради което за него не валидирали правилата на СИО и не можело да бъде предмет на съдебна делба като имущество, придобито при условията на СИО, за което по предявен от ответницата иск било образувано гр.д. №2264/2024 г. КРС. От началото на фактическата раздяла, настъпила в началото на 2016 г., до закупуването на апартамента през м.10.2019 г. изминали почти четири години, през който продължителен период от време с ответницата не били имали общи финансови взаимоотношения и/или спестявания, за да се приеме, че тя има принос в осигуряването на парични средства за закупуването на апартамента.

Ответницата А. А. С. от с. Ш., *** оспорва иска като неоснователен и моли съдът да го отхвърли изцяло. Оспорва твърденията в исковата молба, че нямала принос за закупуването на апартамента, оспорва твърдението, че ищецът изцяло със свои средства закупил имота. Заявява, че апартаментът бил придобит с общи на двамата средства, придобити по време на брака им и след прекратяването на брака, като имот СИО, апартаментът се трансформирал в обикновена съсобственост помежду им при квоти от по 1/2 ид.ч. за всеки един от тях. Оспорва като неверни твърденията в исковата молба, че от началото на 2016 г. били във фактическа раздяла с ищеца. Твърди, че фактическата съпружеска /но не и икономическа/ раздяла между настъпила през 2019 г., като до тогава и двамата работили заедно в магазина им, находящ се в двора на техния имот в с. Ш.. Ищецът никога не бил работил другаде освен в този магазин и не притежавал лични свои средства за закупуването на имота. Средствата, с които бил купен процесния апартамент били на двамата вече бивши съпрузи и били генерирани от търговската дейност на магазина им в с. Ш., и от заплатите на ответницата. През периода от м. януари 2016 г. до м. август 2016 г. включително работила по силата на трудов договор в ЕТ „Ш.- Т. С.“, собственост на ищеца по делото Т. С. Й. и през периода от м. октомври 2017 г. до м. ноември 2020 г. включително работила по силата на трудов договор в „Т.“ЕООД, на което дружество управител и едноличен собственик на капитала бил ищеца по делото Т. С. Й.. Горепосочените две фирми стопанисвали магазина, в който работили ищеца и ответницата през периода от м. януари 2016 г. до м. ноември 2020 г. Законодателят презюмирал с разпоредбата на чл. 19, ал.1 СК/85 - отм., че вещите и правата по отношение на вещи, придобити по време на брака, били общи на съпрузите. Това била оборима презумпция, но тя не можела да се приеме за опровергана на база единствено на твърдението (дори и доказано като начален момент), че при установената фактическа раздяла на съпрузите и прекъснатите помежду им физически и духовни връзки не предполагали съществуването на съпружеската имуществена общност. Опровергаването на законната

презумпция предполагало установяване на факти, които изключвали възможността платените суми за закупуване на спорното жилище да имат общ произход. В настоящият случай, сумата за закупуването на процесния апартамент имала общ произход, а именно от доходите на двамата бивши вече съпрузи.

За да постанови решението си в този смисъл първоинстанционният съд е приел от фактическа страна следното: Страните са сключили граждански брак на 26.05.2005 година в с. Ш.. Бракът им е прекратен с развод през м. август 2024 година. На *** година Т. Й. е станал баща на детето С.Т. Й., родено от майка А.С.М.. На 24.10.2019 година Т. Й. с н.а. № 118, том V, рег. № 11144, дело №769 на нотариус Н.К. е закупил от Т. Ш. и Д.Д. апартамент № 1 в с. Д., ***, построен върху общински имот представляващ УПИ IV, с площ 1900 кв.м, в кв. 26 на първи етаж, със застроена площ 49.58 кв.м, състоящ се от две стаи и сервизни помещения, без посочени съседи, заедно с прилежащото му избено помещение с площ от 17.26 кв.м, както и с припадащите се идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху земята, за сумата 5000 лева.

От обясненията на страните в съдебно заседание на 25.03.2025 година, съдът е приел за безспорно в отношенията им, че двамата не живеят в едно домакинство от 2016 година, когато е настъпила фактическата им раздяла като съпрузи.

От представените писмени документи от ответницата, съдът е установил, че А. А. С. през периода от м. януари 2016 г. до м. август 2016 г. включително е работила по силата на трудов договор в ЕТ „Ш.-Т. С.“ с ЕИК ***, собственост на ищеца по делото Т. С. Й., с осигурителен доход 272,50 лв. и начислен месечен облагаем доход от 210 лв. за м.1 и 2, 212,52 лв. за м.3,4,5,6 и 7 и 325,60 лв. за м. 08. 2016 г., а през периода от м. октомври 2017 г. до м. ноември 2020 г. включително е работила по силата на трудов договор в „Т.“ЕООД, с ЕИК ***, на което дружество управител и едноличен собственик на капитала е ищеца по делото Т. С. Й.. Месечният облагаем доход на ответницата по това трудово правоотношение е в границите между 95,22 лв. месечно и 573,44 лв. месечно до м.10.2019 год. /когато е извършена покупката на имота/. Двете фирми: ЕТ „Ш.-Т. С.“ „Т.“ЕООД, собственост на ищеца са развивали в периода от м. януари 2016 г. до м. ноември 2020 г. търговска дейност в обект - магазин, находящ се в семейното жилище в с. Ш. на съпрузите Т. Й. и А. С..

Твърденията на ответницата, че с ищецът са развивали заедно търговска дейност и парите, с които е закупен по време на бракът им апартаментът в с. Д. принадлежат на двамата, както и че са имали уговорка да събират заедно парите според районният съд не се подкрепят от събраните по делото доказателства. Търговският обект в семейното жилище на страните съществувал повече от 13 години. Ответницата не е работила в този търговски обект преди 2016 год.

От обясненията на самата ответница в с.з., съдът е приел, че ищецът е

имал връзка с друга жена, която е живеела при майка си с. Д. и при която той ходел още преди 2016г. Двамата с ищеца са имали проблеми и скандали. През 2016 година е напуснала за кратко семейното жилище. През 2017 г. със съгласието на ищеца, тя се е върнала в семейното жилище, в което е живеело и тричленното семейство на дъщеря ѝ, започнала е работа в магазина. Ищецът ѝ е казал, че има дете от другата жена. Тя е работела в магазина на ищеца, вземала е от оборотните средства на магазина без ограничение необходимите за нейното домакинство храни, хранителни продукти, препарати. Разходите по имота, в който е живеела ответницата са заплащали от оборотните пари в търговския обект.

От показанията на св. Л.Й. - дъщеря на страните съдът е приел, че тя също е вземала от търговския обект необходимите за семейството ѝ храни, продукти, препарати. Тя и майка ѝ - ответницата по делото, са пишели в една тетрадка кой какво е взел. Майка ѝ никога не е заплащала взетите от магазина неща, докато тя чрез своя съпруг се разплащала, когато той е вземел заплатата.

Съдът не е дал вяра на твърденията на свидетелката Й.а, че между родителите ѝ след 2016 година е съществувала уговорка работничката в магазина на ищеца и ищеца да си делят по равно приходите, респ. печалбата от търговската дейност на ищеца.

Според съда, не може да приеме за установено, че взетите от магазина в натура храни, препарати, продукти, вещи и др. са на стойност по-голяма от договорената на ответницата работна заплата. Като се прибавят към тези вещи в натура и платените със средства от търговската дейност на ищеца консумативи, разходи, данъци и такси на имота, в който ищцата е живяла е приел, че ответницата не е доказала да е разполагала с каквито и да било налични, свободни парични средства, които да бъдат предмет на евентуално влагане в средствата, с които е закупен имота в с. Д..

Районният съд се позовава на твърденията на св. Й.а, която заявява между родителите ѝ е имало работни отношения, като майка ѝ е спестявала от оборота в магазина, който оборот принадлежи на търговеца, стопанисващ обекта, т.е. на ищеца.

В същото време от 2016 година ищецът е живеел на квартира в с. Д. с А.С.М. /св. И.М./, в апартамент, който по-късно през 2019 година е закупил.

От показанията на св. М. и св. Й.а съдът е приел, че ищецът живее на квартира в с. Д. от 2016 г. като е посещавал с.Ш. във връзка с търговския обект и имота, който има - семейното жилище, в което се намира търговският обект. През 2019 година, докато е бил в А. ищецът се е обадил на св. М. с молба да му заеме 3 000 лв., които са му нужни за закупуване на имота в с. Д.. Свидетелят е дал на ищеца 3000 лв., като двамата са се уговорили вместо да му връща парите като заем ищецът да поеме грижите за майката на свидетеля и за животните, които отглежда в България.

От така приетите за установени факти и обстоятелства районният съд е направил следните правни изводи:

Твърденията на ответницата, че средствата, с които е купен процесния

апартамент са на двамата съпрузи, генерирани от търговската дейност на магазина им в с. Ш. и от заплатите на ответницата са недоказани. Липсва принос на ответницата към придобиването на средствата, с които е закупен недвижимият имот, предмет на настоящото производство. Ответницата не е имала с ищеца общо домакинство от 2016 год. От 2016 година и до закупуването на апартамента през 2019 г. ответницата не е поддържала с ищеца никакви физически и духовни контакти. Не е полагала грижи за общи деца. Тя не имала с ищеца общи търговски, бизнес или финансови отношения. За работата си по трудово правоотношение в търговския обект на ищеца, на ответницата ѝ се следва възнаграждение и макар твърденията на ищеца, че ѝ е заплащал средствата за работна заплата по ведомост да не са подкрепени с доказателства, съдът счита, че ответницата е възмездявала положения в търговския обект труд, вземайки от обекта безплатно всичко което ѝ е необходимо за храна и издръжка на домакинството, в което живее като не е заплащала разходите за консумативи/ток, вода/, данъци, такси и др. свързани имота, в който е живяла от 2016 до 2019 година.

Затова съдът е приел за установено, че липсва принос от страна на ответницата в придобиването на апартамента в с. Д. и ищецът е индивидуален собственик на вещта, макар моментът на нейното придобиване да е по време на брака му с ответницата.

Въззивният съд, след като подложи на самостоятелна преценка доказателствата и обсъди становищата на страните, при съблюдаване на очертаните с въззивната жалба предели на въззивното производство, намери за установено следното: Страните са сключили граждански брак на 26.05.2005 година в с. Ш.. Бракът им е прекратен със съдебно решение № 452 от 07.08.2024г., влязло в законна сила на 28.08.2024г.

На *** година Т. Й. е станал баща на детето С.Т. Й., родено от майка А.С.М..

На 24.10.2019 година ищецът Т. Й. с н.а. № 118, том V, рег. № 11144, дело №769 на нотариус Н.К. е закупил от Т. Ш. и Д.Д. апартамент № 1 в с. Д., ***, построен върху общински имот представляващ УПИ IV, с площ 1900 кв.м, в кв. 26 на първи етаж, със застроена площ 49.58 кв.м, състоящ се от две стаи и сервизни помещения, без посочени съседи, заедно с прилежащото му избено помещение с площ от 17.26 кв.м, както и с припадащите се идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху земята, за сумата 5000 лева.

От обясненията на страните в съдебно заседание на 25.03.2025 година, се установява, че те не живеят в едно домакинство от 2016 година, когато е настъпила фактическата им раздяла като съпрузи.

От представените писмени документи от ответницата се установява, че А. А. С. през периода от м. януари 2016 г. до м. август 2016 г. включително е работила по силата на трудов договор в ЕТ „Ш.-Т. С.“, собственост на ищеца по делото Т. С. Й., а през периода от м. октомври 2017 г. до м. ноември 2020 г. включително е работила по силата на трудов договор в „Т.“ЕООД, на което

дружество управител и едноличен собственик на капитала е ищецът по делото Т. С. Й.. Двете фирми ЕТ „Ш.-Т. С.“ „Т.“ ЕООД, собственост на ищеца са развивали в периода от м. януари 2016 г. до м. ноември 2020 г. търговска дейност в обект - магазин, находящ се в семейното жилище в с. Ш. на съпрузите Т. Й. и А. С..

От обясненията на самата ответница в с.з., се установява, че ищецът още преди фактическата раздяла е имал връзка с друга жена, живееща в с. Д.. Двата с ищеца са имали проблеми и скандали. През 2016 година ищцата е напуснала за кратко семейното жилище. През 2017 г. със съгласието на ищеца, тя се е върнала в семейното жилище, в което е живеело и тричленното семейство на дъщеря й. Започнала е работа в магазина от 2016г. Знае, че ищецът има дете от другата жена. Докато тя е работела в магазина на ищеца е вземала от оборотните средства на магазина необходимите за нейното домакинство храни, хранителни продукти, препарати. Разходите по имота, в който е живеела ответницата, заедно с дъщеря си, са заплащали от оборотните пари в търговския обект.

От показанията на св. Л.Й. - дъщеря на страните, се установява, че тя също е работила в магазина на баща си и е вземала от търговския обект необходимите за семейството й храни, продукти, препарати. Сметките на къщата в която са живеели са плащани със средства от оборота на магазина. Тя и майка й - ответницата по делото са пишели в една тетрадка кой какво е взел. Свидетелката твърди, че съпругът и е плащал взетото от магазина, когато е вземел заплата.

От показанията на св. А. М. и св. И.М. се установява, че от 2016 година ищецът е живеел на квартира в с. Д. с друга жена - А.С.М., в апартамент, който по-късно през 2019 година е закупил. От показанията на св. М. се установява, че през 2019 година, докато е бил в А. ищецът е поискал от него заем в размер на 3 000 лв., за закупуване на имота в с. Д.. Свидетелят е дал на ищеца 3000 лв., а двамата са се уговорили вместо да му връща парите, ищецът да поеме грижите за майката на свидетеля и за животните, които отглежда в България.

Показанията на св. Л.Й., че родителите й след 2016 година са спестявали пари от работата си в магазина, като тя и майка и не са получавали заплати, както и че през периода между 2016г. и 2019г. са спестили пари, половината на майка и и половината на баща и, макар, че са имали само работни отношения помежду си, съдът намира за логически неиздържани, вътрешно противоречиви и неподкрепени от други доказателства по делото, поради което не следва да им дава вяра. Това е така и защото в периода от 2016г. до 2019г., когато е закупен процесния недвижим имот, ответницата за период от м.май 2017г. до м. септември 2017г. вкл. е работила на друго място. Нелогично и житейски необосновано звучи твърдението на св. Й.а, че тя също е работила в търговския обект на баща си и също не е получавала заплата, за да спестят пари родителите и, след фактическата им раздяла. Нелогично и житейски необосновано е и твърдението на ответницата, че след фактическата раздяла

на страните, въпреки проблемите в семейството преди това, двамата са се разбрали да спестяват средствата, получени от търговската дейност на магазина, за да закупи ищецът недвижимия имот, в който живее заедно с друга жена от 2016г.

От така приетите за установени факти и обстоятелства въззивният съда прави следните правни изводи:

Искът е за липса на съвместен принос по чл. 21, ал. 4 СК. По време на придобиване на правото на собственост върху обекта, между страните е съществувал законов режим на общност. При законов режим на съпругеска общност вещните права, придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити. Съвместният принос може да се изрази във влягане на средства, на труд, в грижи за децата и в работа в домакинството. Съвместният принос се предполага до доказване на противното. Въведената от законодателя оборима презумпция за наличието на принос възлага доказателствената тежест за опровергаването ѝ на ищеца. Предмет на доказване е липсата на принос във всичките му форми - средства, труд, отглеждане на децата и работа в домакинството на съпруга-ответник по отношение на спорното вещно право.

Твърденията на ответницата, че средствата, с които е купен процесния апартамент са на двамата съпрузи, спестени от търговската дейност на магазина им в с. Ш. и от заплатите, които не е получавала са неоснователни.

Съгласно ТР№ 2 от 27.12.2001 г. на ВКС по гр. д. № 2/2001 г., ОСГК, вещите и правата върху вещи, както и паричните влогове, придобити от съпруга-едноличен търговец в резултат на търговската му дейност принадлежат само нему. Съпругът-нетърговец не отговаря солидарно за неговите задължения. Съпругът на едноличния търговец или на съдружник, в дружество с ограничена отговорност разполага с иск за част от стойността на вещите или за дял от вземанията в предприятието на първия или от стойността на дяловете или част от ликвидационния дял. В този смисъл имуществото, придобито от ЕТ в резултат на търговската му дейност е лично имущество на съпруга - търговец. Имуществото, придобито от ЕООД принадлежи на собственика на капитала на дружеството. Затова съдът споделя извода на първоинстанционния съд, че липсва принос на ответницата към придобиването на средствата на ищеца, получени в резултат на търговската му дейност, с които е закупен недвижимият имот, предмет на настоящото производство. Ответницата след фактическата раздяла в началото на 2016г. не е имала с ищеца общо домакинство. От фактическата раздяла на страните до закупуването на апартамента през 2019 г. ответницата не е поддържала с ищеца никакви физически и духовни контакти, не е полагала грижи за общи деца, не имала с ищеца общи търговски, бизнес или финансови отношения. За работата си по трудово правоотношение в търговския обект на ищеца на ответницата ѝ се дължи трудово възнаграждение, а в случай, че същата не е получавала следващо и се трудово възнаграждение има право на иск за заплащането му към работодателя си.

Продължителната фактическа раздяла на съпрузите обаче се характеризира с прекъсването на физическата, духовна и икономическа връзка между тях, в резултат на което е изключена всякаква възможност за придобитите имущества от някой от съпрузите, другият съпруг да има принос. Ето защо при дълга фактическа раздяла между съпрузите, макар и да се включва в рамките на началния и краен срок на понятието "през време на брака", не може да се приеме, че има нормален брак между съпрузите, че придобитите от тях имущества са резултат на съвместните им усилия. Когато обаче фактическата раздяла е прекъснала всякакви духовни, физически и икономически връзки между съпрузите и е изключен какъвто и да било принос в придобиванията на единия съпруг от страна на другия, съпругът, на чието име са придобити, може с установителен иск да установи, че тези имущества не са общи по смисъла на СК, че те принадлежат лично на него. В този смисъл е Тълкувателно решение № 35 от 14.VI.1971 г., ОСГК.

От друга страна по делото се установи, че ответницата вместо трудово възнаграждение, за положения в търговския обект труд е вземала от обекта безплатно всичко, което ѝ е необходимо за храна и издръжка на домакинството, в което живее. Не е заплащала сама разходите си за консумативи /ток, вода/, данъци, такси и др., свързани с недвижимия имот, в който е живяла от 2016 до 2019 година, а е погасявала задълженията си със средства от търговския обект, поради което може да се приеме, че е получавала трудовото си възнаграждение в натура.

По делото се установи, че ищецът е взел заем от свидетеля А. М., при закупуване на процесния недвижим имот през 2019г., в размер на 3000 лева. Заемът е получен след фактическата раздяла на страните и ищецът е връщал задължението си в натура с личен труд в полза на свидетеля.

С оглед на изложеното въззивният съд намира за установено по категоричен начин по делото, че липсва принос от страна на ответницата в придобиването на апартамента в с. Д.. Ищецът е собственик на вещта, макар моментът на нейното придобиване да е по време на брака му с ответницата.

Твърдението на въззивницата в жалбата и, че не и било изплащано редовно месечно възнаграждение за положения от нея труд в търговския обект на въззиваемия е неотносимо към предмета на спора. В случай, че получаваните от нея хранителни продукти, препарати и други вещи от магазина, както и средствата за заплащане на консумативи за имота, в който е живяла, са били на по – ниска стойност от дължимото и се трудово възнаграждение, същата разполага с възможност да предяви претенцията си по КТ за заплащане на остатъка срещу ищеца. Неоснователно е оплакването, че съдът неправилно и превратно интерпретирал сочената от него съдебна практика и по-специално разрешенията, дадени в ТР № 2 от 27.12.2001 г. на ВКС по гр. д. № 2/2001 г., ОСГК. Въззивният съд намира, че съдът правилно е изградил мотивите си върху относимата съдебна практика. В случая не става въпрос за придобит недвижим имот на името на ЕТ и на ЕООД, а за средствата, получени в резултат на търговската дейност на ищеца, които са

вложени от него за покупката на недвижимия имот. Ответницата, заради работата си в търговския обект на ищеца, не може да претендира, че средствата, получени от дейността му са общи на двамата съпрузи и че те следва да се делят по равно между нея и ищеца. Средствата, получени в резултат на търговската дейност на ищеца са негови лични, а ответницата може да претендира заплащане на дължимото и се трудово възнаграждение за положения от нея труд, по време на фактическата раздяла на страните. По делото не са налице и останалите форми на съвместен принос на ответницата – влягане на средства, на труд, грижи за децата и работа в домакинството, доколкото процесния недвижим имот е закупен по време на фактическата раздяла на страните.

По изложените съображения, съдът намира предявеният иск с правно основание чл. 21, ал.4 СК – установителен иск за липса на принос на съпругата за придобиването на процесния недвижим имот за основателен и като такъв правилно е уважен от районния съд. Обжалваното решение на Казанлъшкия районен съд е правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

В полза на въззиваемия страна следва да се присъдят разноски за въззивното производство за защита от един адвокат в размер на 383.46 евро /750 лева/, съгласно представените доказателства и списък на разноски.

Водим от горните мотиви, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 554/25.07.2025г., постановено по гр.д. № 2991/2024г. по описа на Районен съд – Казанлък.

ОСЪЖДА А. А. С. ЕГН ***** от с. Ш., *** да заплати на Т. С. Й., ЕГН *****, с адрес с. Д., ***, ап.1 на основание чл. 78, ал.3 ГПК сумата 383.46 евро /триста осемдесет и три евро и 46 евроцента/, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС с касационна жалба при условията на чл. 280, ал.1 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____